

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

mølses, som er egnet til vore forhold. Der kan jo være mange grunde til, at de ikke altid passer, og det er vel også nok hovedårsagen til, at vi ikke har ratificeret et endnu betydeligere antal af de konventioner, som er vedtaget. Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege det, som også lå bag det ærede medlem hr. Carl P. Jensens udtalelser, at det antal konventioner, som man ratificerer, ikke er udtryk for de forskellige landes sociale status. Derfor mener jeg, at det må være rigtigt, hvis vi her fra Danmarks side kan gøre noget mere for at få skabt en bedre bedømmelse inden for ILO og inden for landene tilsluttet ILO af den sociale status, vi har.

Sandau: Efter at det høje ting allerede i forrige samling har gennemført en lovgivning, der gør det muligt at ratificere afsnit VI i konventionen om minimumsnormer for social tryghed, skal jeg på mit partis vegne anbefale ratifikationen af dette afsnit VI af konventionen. Jeg vil dog i lighed med tidligere ordførere sige, at jeg tror ikke, at man ligefrem skal betragte konventionerne som en rangstige. Også jeg ville med glæde se, at man fik en lidt mere objektiv bedømmelse af den sociale status, vort land har i øjeblikket. Der er vistnok inden for alle partier enighed om, at der skal være social tryghed, men dog ikke så meget, så det på anden måde ligefrem skaber utryghed.

Ragnhild Andersen: Den kommunistiske gruppe understøtter gerne dette forslag til folketingsbeslutning, der er en følge af de forbedringer i ulykkesforsikringsloven, som blev gennemført i sidste folketingsår. Vi kan altså nu over for Den internationale Arbejdskonference i Genève erklære, at vi overholder fem af de ni områder, konventionen omfatter, og af hvilke vi som bekendt skal forpligte os til at overholde normerne for mindst de tre den dag, vi ratificerer konventionen om minimumsnormer for social tryghed.

Den højtærede socialminister har i sin fremsættelsestale sagt, at han ved den kommende revision af den sociale lovgivning vil være opmærksom på, om der skulle være mulighed for, at Danmark vil kunne for-

pligte sig til at overholde yderligere afsnit af konventionen. Jeg er mere glad for at høre denne udtalelse fra den højtærede socialminister end for at høre bemærkningerne fra den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, og den radikale ordfører om, at vi må nok kunne finde frem til undersøgelser, der kan godtgøre, at vi, som det er nu, kan ratificere på andre områder, kan overholde normerne på andre områder. Jeg er noget betænkelig ved at høre, at det er den vej, vi efter de ærede ordføreres opfattelse skal gå. Det skulle ikke være svært at bringe vort lands sociale lovgivning op på et sådant stade, at vi virkelig kan erklære, at vi kan opretholde mindstenormerne i de manglende afsnit. Dette ligger så lige for, at jeg ikke forstår, at ærede medlemmer kan stå op og overse dem og mene, at alt er i den bedste orden på det sociale område. Det er jo ikke tilfældet.

Der mangler meget på et så vigtigt område som dagpenge under sygdom. Kun en del af den arbejdende befolkning har ved overenskomster med arbejdsgiverne sikret sig en begrænset dagpengeordning. Men hvor mange arbejdere er ikke ude af stand til at oppebære dagpenge under sygdom? Det samme må siges om barselhvilehjælpen. Vi har en ordning, hvorefter visse kvinder kan få en vis, meget begrænset dagpengehjælp under barselhvilen. En hel del kvinder er imidlertid udelukket fra at kunne få noget, og for alle, der kan få, gælder det, at barselhvilehjælpen er alt for ringe. Den er kun mellem en tredjedel og en fjerdedel af den normale løn, og det vil sige — det har jeg tidligere fremdraget, jeg skal gerne understrege det igen — at ikke så få kvinder arbejder lige til den dag, de skal føde deres barn, fordi der er alt for stort et spring mellem den dagpengehjælp, som de kan få, og den løn, de kan oppebære på arbejdspladsen. Det er til skade for kvinderne. Her er et område, hvor der ikke er den tilstrækkelige sociale tryghed, men som man vil have anerkendt, uden at man opfylder betingelserne, og det vil jeg benytte anledningen til at vende mig imod.

Også familiedydelserne kan diskuteres. Vi har for nylig her i tinget fået en sammenligning mellem familiedydelserne i Sverige, Norge og Danmark, ja, i de nordiske lande